

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.500 van 4 juli 2017
in de zaak A. 222.358/XIV-37.436**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 3. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Luc Denys
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Adolphe Lacomblélaan 59-61, bus 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 6 juni 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 186.253 van 28 april 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 13 juni 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De verzoekers wijzen in hun eerste middel terecht op de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest echter stelt, mag van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze worden

verwacht dat hij van in het begin een waarheidsgetrouw relaas uiteenzet en alle relevante elementen aanbrengt voor de beoordeling van de asielaanvraag. De vaststelling in het bestreden arrest dat de verzoekers noch bij de dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het commissariaat-generaal op enig ogenblik gewag hebben gemaakt van de in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteengezette politieke affiliatie met het regime van Saddam Hoessein, hun familiale band met personen die dienden onder Saddam Hoessein en de hieraan gelinkte problemen vindt steun in het rechtsplegingsdossier. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook op wettige wijze te besluiten dat dit asielmotief “louter *post factum*” werd aangevoerd, zonder daarbij zijn wettelijke bevoegdheid in volle rechtsmacht te schenden. De verzoekers kunnen zich te dezen niet dienstig beroepen op artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) nu die bepaling enkel van toepassing is indien nieuwe elementen worden aangebracht middels een aanvullende nota lopende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest op dat bij de aanvullende nota van 28 februari 2017 het eerste stuk (zijnde een sms in het Arabisch van de broer van eerste verzoeker) ontbreekt maar dat “[i]n zoverre het hier om hetzelfde stuk zou gaan dat reeds bij het verzoekschrift werd gevoegd [...], kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen daaromtrent hoger werd uiteengezet”. Wat de bewijswaarde van dit stuk betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers vast dat het slechts een, gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren, fotokopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend. Het De beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het komt niet aan de Raad van State toe om die beoordeling opnieuw te doen. Het betreffende stuk werd aldus niet geweerd met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 ‘houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’ omwille van het ontbreken van een vertaling zodat de verwijzing door de verzoekers naar die bepaling niet dienstig is. Het eerste onderdeel van het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Wat de documenten over de internationale bescherming van de achterneef van eerste verzoeker en diens gezin betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts ten overvloede op dat het ook hier gaat om “gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat vervolgens documenten beoordelen maar besluit dat de verzoekers de familiale band met die personen niet aantonen, dat zij geen documenten bijbrengen waaruit kan blijken dat die personen inmiddels een beschermingsstatuut kregen toegekend door de UNHCR en dat uit de documenten evenmin kan worden afgeleid waarom die personen een beschermingsaanvraag hebben ingediend in Turkije. In tegenstelling tot wat de verzoekers aanvoeren, wordt daarmee afdoende gemotiveerd waarom die documenten de kans dat zij in aanmerking komen voor een erkenning als vluchteling niet aanzienlijk groter maken, zonder dat daarom artikel 39/76, § 1, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk diende te worden vermeld. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede onderdeel van het tweede middel is kennelijk ongegrond.

3. In het derde middel gaan de verzoekers voorbij aan de concrete vaststelling in het bestreden arrest dat er in hun hoofde “geen concrete aanwijzingen [zijn] dat zij – al dan niet omwille van het feit dat zij soenniet zijn – zouden worden geviseerd of vervolgd in Bagdad” en zij “niet aan[tonen] dat zij louter ingevolge hun profiel als soennieten problemen zouden riskeren bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst”. De kritiek van de verzoekers dat het bestreden arrest, wat betreft de subsidiaire bescherming, “in het geheel niet in[gaat] op de persoonlijke situatie van verzoekers als soennitisch gezin in een overwegend sjiitische wijk in Bagdad” mist dan ook feitelijke grondslag. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het derde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 600 euro, elk voor een derde.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vier juli tweeduizend zeventien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams